

EN DØR SOM VIL ÅPNE SEG.

Tre dikt til Runa Bogers tekstilarbeider.

Hus med to vinduer.

Vinduer vevd av lys og ull krever
et blikk som ikke trenger gjennom,
men blir stående som et vaktsomt rådyr
i skogkanten Et vindu er en overgang mellom inne
og ute, det kritiske øyeblikket hvor vi kan åpne oss
eller lukke oss for verden. Vi kan se, vi kan berøre et hus
som har vevd seg inn i ulltrådene, regnet og trærne,
grunnsvillen synker stadig lenger inn i historien. Vi kan høre
det søkker i laftingen, og fargene falmer, ikke i takt,
et hus marsjerer ikke, det lener seg mot gårsdagen
og blir en del av omgivelsene samtidig
som det rykker ubønnhørlig fram mot neste dag,
i kamuflasjefarger, spettete, plaget av vær og vind,
og altfor sterk sol. Lyse vinduer forteller en historie,
ikke fordi vi ser inn eller ut, men fordi vi aner
stoffet og sansene erindringsen er laget av.

Lukket hus.

Vi tar et skritt tilbake og ser en form
av vegger, takskjegg, vinkler,
flater reiser seg ulogisk for øyet,
linjer forsvinner i et gammelt utgangspunkt,
det ligger i blikkets natur å kalle dette
for et hus selv om dører og vinduer mangler,
og fargene skifter ham når de runder hjørnet.
Da må vi følge tråden som knytter berøringen
til veggen, de sterke fargene som fanger opp
skyggesidene, og den blå bakgrunnen
med fingeravtrykkene. Det er vi som må dikte opp
ljåen som henger på en spiker øverst på veggen,
det brune kruset og vannøsa inne på kjøkkenbenken,
eller melkespannet på trammen. Historien er
en samler av blodstenkte tepper etterlatt
på slagmarken, en gjenbruker av fargene fra siste
solnedgang, en forteller som viser oss det vi var
i ferd med å glemme. Selv i et lukket rom er det noe
som kaller på vårt nærvær.

Hus med dør.

Og vi kommer før eller siden fram
til et hus mellom lysegrønne og sørgegrønne
render, en dør med fiolette drømmer, og hvis vi
uforvarende famler med handa på baksiden av vindskiene,
for å finne en nøkkel, vil vi oppdage at på gavlen er det
bilder av soldater, fallskjermshoppere og bombefly.
Mørke ornamenter som nærmer seg truende
med nervøse tellesritt, et hus kan ikke eldes uten å stå
i strid med de kreftene som veksler ut freden
i reisverket og takåsene, et hus vender seg aldri
med vinden. Her har noen søkt ly for morderens kuleregn,
her har noen opplevd en lykkestund i solmettet mørke,
og vi står på terskelen til en ny innsikt,
ikke fordi vi har funnet nøkkelen, som like gjerne
kan befinne seg på innsiden av låsen, eller innvevd
i bildemakerens forsøk på å holde noe fast. Det er
ornamentene som er nøkkelen til den fortellingen
vi skal lytte til, om sverd som blir smidd om til ploger,
kuler som blir smeltet om til lysestaker og soldatens teppe
som blir vevd om til en dør som åpner seg
når vi har sett lenge nok.

Thor Sørheim

januar 2012